

**DE CE N-A PUTUT
SĂ DOARMĂ NAE?**

În ajunul zilei lui de naștere, Nae era foarte emoționat. S-a culcat ca de obicei, nici mai devreme, nici mai târziu. Și-a închis ochii tare, tare de tot. Dar somnul nu se lipea de el.

Gândurile îi zburdau prin cap ca niște albine, din floare-n floare.

„Ar trebui să adorm, ca să vină cât mai repede dimineața“, își spunea el, nerăbdător.

De ce era așa nerăbdător? o să mă întrebați voi.

Păi, nu ghiciți? Pentru că dimineața următoare nu era o dimineață ca toate celelalte. Împlinea șapte ani.

Stând în întunericul odăii, băiatul se tot gândea dacă o să primească în dar mingea aceea minunată, roșie, împărțită în sferturi mari, albe, la care visase așa de mult. O s-o capete sau nu?

Mama îi făgăduise c-o să i-o ia... dacă va fi cuminte.

Și Nae, la rândul lui, promisese că o să fie cuminte. Dar vezi că nu s-a prea ținut de cuvânt.

Nu mai departe de ieri făcuse o boroboață mare cât el: găsisse în lada cu unelte a tatălui său un burghiu și se apucase să facă cinci găuri rotunde și frumoase în scaunul de bucătărie. Deși cele cinci găuri erau, după părerea lui Nae, foarte reușite, totuși mama se supăraseră și-l pedepsise.

Până la prânz nu i-a vorbit și nu l-a lăsat nici să curețe cartofi. Dar pentru băiat pedeapsa cea mai mare a fost că ori de câte ori mama se uita la scaunul găurit, îi venea să plângă. Ea ținea foarte mult la mobila lor, nouă și frumoasă, din bucătărie.

După masă însă Nae fusese foarte cuminte. Până seara a stat în casă, s-a uitat la poze și a desenat.

Întrebarea era deci ce-o să zică mama? Că s-a purtat urât dimineața sau că a fost ca un înger toată după-masa? De asta depindea dacă-i va dăruia sau nu mingea.

„Se prea poate, se răsucea îngrijorat băiatul, să nu primesc mâine nici măcar cozonac.“

Până acum, în fiecare an, de ziua lui, găsea dimineața, la cafea, un cozonac pe masă. În cozonac, mama înfîgea atâtea lumânări câți ani împlinea el.

Va căpăta mingea?

Dar cozonacul?...

Asta voia el grozav să știe.

Și iată de ce Nae nu putea să adoarmă.

Ei, ce credeți?

O să primească oare mingea?

Dar cozonacul?

Și cine, în locul lui Nae, ar fi putut să adoarmă fără griji?

PREGĂTIRI

Nae dormea când mama s-a apucat să frământa cozonacul. Înainte de a-l pune la copt, l-a presărat cu nuci și cu zahăr. Și în timp ce cozonacul se rumenea la cuptor, a sosit acasă, de la lucru, și tata.

Aducea sub braț un pachetoi rotund.

Cred că o să ghiciți ce era în pachetul ăsta mare și rotund...

Da, chiar mingea cea roșie cu alb.

Tatăl lui Nae a scos apoi din buzunar șapte lumânări mici, albe. Mama o să le înfigă în cozonac, dis-de-diminează, înainte ca Nae să se trezească.

Eu însă sunt de părere că Nae nu prea merita darul și nici această surpriză minunată. Uite de ce:

Nu numai pentru că în dimineața aceea a făcut cu burghiul cinci găuri în scaunul nou-nouț din bucătărie, ci și:

FIINDCĂ duminică Nae a jucat fotbal cu pantofii cei noi și i-a hărtănit într-un hal fără de hal.

FIINDCĂ duminica trecută s-a cățărat în copac după ouă de porumbel, în costumul lui de sărbătoare, și și-a rupt pantalonii tocmai la spate.

FIINDCĂ în fiecare zi mama îl roagă zadarnic:

— Nae, spală-ți mâinile și fața înainte să te așezi la masă.

(Cu toate astea, în fiecare zi el se așază nespălat și ciufulit la masă.)

Nu prea merită darul și

FIINDCĂ Nae trage câinii de coadă și de urechi.

(Un câțel de pe stradă, urecheat și cu coadă lungă, l-a mușcat odată de picior.)

De asemenea:

FIINDCĂ Nae aruncă în pisici cu pietre și fiindcă a spart geamul de la bucătăria vecinei.

(Dar, de această ispravă, mama lui Nae încă nu știe nimic. Numai Nae știe, vecina, eu și voi.)

FIINDCĂ Nae a bătut o fetiță. Fratele fetiței s-a luat atunci la trântă cu Nae. Și el i-a spart băiatului capul cu o piatră.

(Asta le întrece pe toate!)

Dar de obicei năzbâțiile se află.

Așa-i? Bineînțeles că-i așa.

După ce a sosit acasă cu mingea roșie cu dungi albe, tatăl lui Nae s-a spălat și s-a dichisit. Apoi s-a așezat cu mama la masă. Au mâncat cartofi prăjiți cu slănină și mămăligă cu brânză. Ar fi mâncat și dovleac copt, dar acum, la începutul anului școlar, bostanul nu e încă bun. În timp ce mâncau, părinții lui Nae se sfătuiau ce să facă mâine, cu băiatul. Tatăl lui spunea:

— E drept că Nae e prea zburdalnic. Dar poimâine va începe școala și atunci o să-i mai vină mintea la cap. Eu am încredere în el. Va învăța și se va cuminti. Poate o să devină și pionier.

Mama zicea și ea:

— Azi-dimineață dumnealui mi-a făcut cinci găuri în scaunul nou-nouț din bucătărie, dar îl iert, pentru că după-masă a stat ca un sfânt de cuminte.

Tata a răs:

— Atunci îl iert și eu. Iar dimineață îi vom da mingea și îi vom pune pe masă cozonacul cu cele șapte lumânări.

După ce au mâncat, tata a mai întreat:

— I-ai luat băiatului tot ce-i trebuie pentru școală?

— I-am cumpărat un ghiozdan, un caiet, un creion și o gumă Elefant.
Dar nu i le dau decât poimâine-dimineată, nu cumva până atunci să mâz-
gălească tot caietul și să rupă vârful creionului.

Așa a răspuns mama lui Nae, care-și cunoștea, vezi bine, odorul.

*Părinții lui Nae aveau totuși multă
incredere în el.*

Era îndreptățită increderea asta?

Până acum, nu prea.

*Însă suntem siguri că și celui mai
neastâmpărat ștrengar tot o să-i vină,
odată și odată, mintea la cap.*

Nu ești de părerea asta?

MASA DE SĂRBĂTOARE

A doua zi, Nae s-a deșteptat devreme. Nu ca de obicei, ci cu noaptea-n cap. N-a fost nevoie să tragă mama de el. S-a trezit singur-singurel.

Plin de emoție s-a îndreptat spre baie, unde tocmai se bărbiera tata.

De data asta Nae nu s-a lăsat rugat de nimeni, ci s-a spălat bine până în brâu.

S-a spălat și pe dinți, și pe picioare, așa cum l-a învățat mama. S-a și pieptănat.

Tata fluiera de zor, de aceea n-a îndrăznit să-l întrebe dacă i-a cumpărat mingea.

Când Nae a fost gata, mama l-a luat de mână și l-a condus în sufragerie. În mijlocul mesei trona un cozonac rotund și frumos, presărat cu nuci și cu zahăr, înfipite într-însul ardeau șapte lumânările albe. Iar alături de ceașca lui Nae strălucea mingea roșie cu dungi albe.

Era întocmai cum și-o închipuise el, ca mărime și culoare...

Nae s-a mirat:

— Toate astea-s pentru mine? Credeam că n-o să primesc nimic de ziua mea. Vă mulțumesc frumos. Apoi le-a făgăduit: Am să fiu cuminte. De azi înainte am să fiu cu adevărat cuminte.

Părinții săi s-au bucurat mult când l-au auzit. S-au uitat unul la altul, spunându-și parcă: „Iată, am avut noi dreptate. Nae se va îndrepta. Doar nu mai e copil mic.“ L-au sărutat. Iar Nae, ca în fiecare an, a suflat până a stins pe rând toate lumânările.

În timp ce-și bea cafeaua și-și mânca slănină, tata i-a ținut chiar și-un mic discurs:

— Nae, a sosit timpul să te porți ca un băiat mare. Nu mai ești un copilăș. Măine e o zi însemnată în viața ta: e prima zi de școală.

Nae și-a pus jos ceașca și a răspuns:

— Nu vreau să mă duc la școală, apoi a continuat să-și înmoaie cozonacul în cafea.

— Dacă nu vrei să înveți, ce-o să te faci? l-a descusut tata.

— Ce-mi trebuie să-nvăț?! a zis mai departe Nae. Eu sunt deștept. Numai proștii au nevoie de școală. Deștepții n-au nevoie să învețe, fiindcă și-așa, fără școală, tot deștepți sunt.

Apoi a urmat:

— Mă voi face cofetar. Cofetarii n-au nevoie să învețe. Ei gătesc prăjituri cu frișcă și le mănâncă. Ce le rămâne, vând. Din banii încasați își iau cârnați, castraveciori și smochine.

— Vai, dragul meu, nu orice zboară se mănâncă, după cum îți închipui tu... îl luă cu binișorul mama lui Nae – în viață toate trebuie învățate, pentru ca să le faci apoi cu pricepere.

— Și ca să-nveți o meserie, adăugă tata, întâi și-ntâi trebuie să mergi tot la școală.

— Trebuie să știi să citești și să scrii, făcu și mama, fără astea nu te poți descurca nicăieri.

Nae le răspunse însă:

— N-am nevoie de fleacuri.

— Vasăzică nu vrei să mergi mâine la școală? întrebă din nou tata.

— Nu! hotărî scurt Nae.

— Dar am și cumpărat un ghiozdan, un caiet, un creion și o gumă-Elefant. Te-am și înscris la școală. Te așteaptă învățătorul, spuse mama.

— Nu-mi pasă, las' s-aștepte, făcu Nae. Dați înapoi ghiozdanul, caietul și creionul. N-am nevoie de ele. Nu mă duc la școală. Guma-Elefant puteți însă să mi-o lăsați aici.

Lui Nae îi plăcea foarte mult guma-Elefant. Și pentru desenul frumos de pe ea, și pentru că sărea, dac-o arunca jos, pe cimentul bucătăriei.

Tata și-a încruntat sever sprâncenele și a vrut să-i ia imediat înapoi mingea. Pe urmă s-a hotărât să-i explice, mai bine, de ce un copil trebuie să meargă la școală. Se făcuse însă târziu, așa că-i zise doar atât:

— Măi băiatule, acuma trebuie să plec la lucru. N-am timp de vorbă. Deseară când o să mă întorc, o să continuăm noi discuția. Până atunci gândește-te totuși dacă-i bine ce-ai spus.

Tatăl lui Nae și-a șters mustața de firimituri, și-a aprins o țigară, s-a sculat și a plecat. Pe drum se gândea că deseară o să-l lămurească pe băiat de ce trebuie să învețe carte.

Mama s-a întors în bucătărie, a urcat scaunele pe masă și s-a apucat să frece pe jos.

*Abia a promis Nae că se va cuminți și iată
că a și uitat.*

*Măi Nae, măi! E frumos ce faci? Și apoi,
cum rămâne cu școala?*